

for denne Sags Bedkommende det, at England intet sender til et saadant Forbud, og England vilde jo for saa vidt have langt lettere ved at indføre det, hvis man fandt, at der var nogen særlig Grund dertil, thi der kommer Regeringen og Rigsdagen jo ikke op at trættes om det; der sidder en Regering med et absolut Flertal i begge Kamre, og saa snart der kommer en Bevægelse, som viser sig at være bygget paa naturlige Forudsætninger i Befolkningen, har den en ubetinget Evne til hurtig og sikkert at gennemføre den. Naar da England ikke har foretaget noget i den Retning, maa dette være et talende Vidnesbyrd om, at de virkelige engelske Autoriteter, Regeringen og Rigsdagen, støttede af de Institutioner, som ere deres Raadgivere i saadanne praktiske Spørgsmaal, ikke have fundet Anledning til det. Naar saa vi ville søge ad Lovgivningsvejen at jage uden om England og sige: De have ikke hittet paa det endnu, men nu skulle vi vise dem, at vi ere meget snildere og klogere end de, vi skulle vise dem, hvorledes Lovgivningen med Hensyn til Smør skal indrettes, og vi skulle nu gaa uden om dem, saa tror jeg, der er noget søgt i det, som slet ikke vil blive paakønnet. Jeg tror, at denne Bestemmelse, i alt Fald i den Henseende, vil blive aldeles betydningsløs, og jeg tror at der er i og for sig ikke saa saa Medlemmer af Udvalget foruden Mindretallet, som i Grunden have en Følelse af, at det saa at sige vil være et Slag i Lusten, en Ting, som man i alt Fald kun kan sige om, at den ikke gør nogen Skade, men som man ikke kan have nogen Tro paa vil være en Hjælp af Betydning. Jeg maa ogsaa sige, at jeg har ikke faaet Følelsen af, at en saadan Tro var til Stede, i alt Fald ikke hos en stor Del af Udvalgets Medlemmer. Jeg har faaet Følelsen af, at hver Gang man begynder at tale om det Spørgsmaal, siger man med Digteren: „Vi maa gøre noget alvorligt for vor Middelfstand“, og saa siger man da her: Nu gøre vi noget her, uagtet jeg tror, at vi allesammen vist have en Følelse af, at dette noget dog i Grunden er et intet. Som sagt, det, vi her i denne Sag have at gøre med Hensyn til England, synes jeg utvivlsomt maa være i Lovgivningen at indrette os saa nær som muligt i Overensstemmelse med Englands Lovgivning, være agtpaaagivende over for de Fordringer, som komme frem der, og ikke tro, at vi kunne gøre det bedre eller forsøge paa at lære uden om England. Den anden Ting er selvfølgelig, at vi i vor hele Produktion i private Forhold indrette os saa nær som muligt hen efter de Fordringer, der stilles i

England, og fyldestgøre dem i rigere Maal end noget andet Land. Det tror jeg absolut vil have den allerførste Virkning, og jeg tror ogsaa, at det er derigennem, at vi have oparbejdet vor Stilling paa det engelske Marked, have kunnet tage Konkurrencen op og vist os de fleste af vore Konkurrenter overlegne. — Hvad nu angaar Spørgsmaalet om Subblending af Præserveringsmidler, synes det mig ogsaa en noget behynderlig Stilling, det ærede Flertal og den ærede Ordfører indtager. Den, der overhovedet vil gaa til et saadant Forbud, maa dog gaa ud fra den Forudsætning, at disse Præservativer, Borsyre, eller hvad de nu kalde det — de have mange Navne; man siger jo: lært Barn har mange Navne, det lader til, det ogsaa er Tilfældet her, jeg har i hvert Fald truffet mange forskellige Benævnelser i den senere Tid paa disse Stoffer — ere saadan noget væmmeligt, noget modbydeligt og skadeligt noget. I Fjor stod man i Tvivl om, hvorvidt man skulde gaa til denne Bestemmelse, da man ikke havde rigtig Klarhed, om og da i hvor stor Udstrækning disse Midler benyttedes, men nu mener den ærede Ordfører at have faaet at vide, at de ikke benyttes, og saa siger han: Nu ville vi forbyde det. Men hvis det er noget slet eller farligt, maatte man dog logisk komme til at sige: Hvis det bruges, hvis det sniger sig ind, vilde det være mere Grund til at forbyde det, end naar det slet ikke bruges. Det er dog utvivlsomt, at det, man skal forbyde eller forhindre, er den Ting, som kommer, som vil bane sig Vej. Men naar man er sikker paa, at den ikke kommer og ikke bruges, saa er Faren i alt Fald langt mindre; det vil enhver indrømme. Jeg er imidlertid ikke saa sikker som den ærede Ordfører paa, at saadanne Konserveringsmidler ikke bruges. Ganske vist foreligger der Oplysninger om denne Sag fra en Del Smørpakkingsanstalter, som ærede Medlemmer ville kunne se i Bilagene, hvor der siges, at de ikke bruge Borsyre og lignende Ting, men jeg er ikke sikker paa det. Man maa lægge Mærke til hvad det alle Begne er, man bruger. Det er f. Eks. i de sidste Dage blevet mig bekendt, at der gaar et Stof i Handelen i betydelig Mængde, som man godt kan kalde Borsyre, men som faktureres og forhandles under Navnet Nephelin, og Forbruget deraf er i meget betydelig Tiltagen her i Landet. Det er blevet mig fortalt, at en Forretning for nogle saa Navn siden overtoges af en Mand, som der fandt et Lager Nephelin paa 8 Bund, hvilket Lager da var nok for et Aar, men at denne Forretning nu sælger op til Hundrebetusinder af Bund deraf om Aaret. Dette Stof gaar